

Kính gửi anh và gia đình

Tên: Giọng; Ngõ Lan/Ngõ i Việt
Thđ; Tđ; 04 Thđ; ng 7 Nđ; m 2012 08:37

Nhng nh nh t là n t ng: M không giàu nh sách v. M không đ p nh trong phim. Và M không là thiên đ ng cho t t c.

Cách đây 8 năm, đúng ngày này, 4 tháng 7, n đ u tiên tôi đ ng trên m t ng n đ i thành phố Newport Beach, gi a b n b ng ng gió, quay vòng các h ng xem ng i ta b n pháo bông m ng ngày L Đ c L p, trong tâm th c a m t ng i khách du l ch.

Hình: Uyên Việt/Ngõ i Việt

M t năm sau chuy n du l ch ng u nhiên đó, tôi chính th c tr thành k di dân đ n Hoa K. Cuộc đ i tôi b c sang m t trang m i, l l m, không ng, t ngày y, 7 tháng 7.

Nhìn l i ch ng đ ng 7 năm s ng trên m nh đ t này, tôi có nhi u th đ nh. Nhng nh nh t là n t ng: M không giàu nh sách v. M không đ p nh trong phim. Và M không là thiên đ ng cho t t c.

***

Đ n gi, tôi th nh tho ng v n còn b t c i khi nhìn th y n ng r c r lúc đ ng h ch h n 7 gi t i. B i l n đ u đ n M, tôi ch bi t r ng máy bay s đ p xu ng LAX lúc 7 gi 30, v y thì tôi c ng, khi nào m m t nhìn ra bên ngoài tr i màn đêm xu ng thì tôi bi t mình s p t i n i.

Vội vã mà sau một giờ c li bì, mẹ một nghe tiếng ng ng i ta lao xao s a s n cho máy bay h cánh, tôi nh p nha nh p nh m, “Ch ng l mình ng quên tr i quên đ t? Hay có s nh m l n gì, vì bên ngoài c a máy bay n ng v n r c r nh nh ng tr a hè Sài Gòn?” Tôi r t rề quay sang v ch ng ng i M k bên h i m y gi . H b o 7:30.

Tôi hoang mang. Gi thì t i, mà sao tr i thì n ng?

Sau này thì tôi bi t, m t tr i trên đ t M vào mùa Hè đ n h n 8 gi m i đi ng .

Đ ng t sân bay v h ng Little Saigon cho tôi nh ng c m giác m i l n a. B i màu đen c a đ t tr i. Tôi th y xung quanh mình t i. Khác h n v i màn đêm đ c th p sáng b i nh ng ng n đèn đ ng tôi quen nhìn trên ph Sài Gòn. Khác h n v i nh ng ng n đèn màu nh y múa n i các khu nhà cao t ng tôi nhìn th y trong phim M .

Và ph xá im lìm, v ng v chào đón tôi i th i kh c đ u tiên đ n M .

Khi m t tr i lên, n i tôi đ ng nhìn dung nhan “c ng qu c s m t th gi i” chính là phía tr c Bank of America trong khu ch ABC, trên đ ng Bolsa.

Tôi không bi t đó là đi u may m n hay b t h nh. Ch bi t r ng ngay t giây phút đó, “M cũng nghèo, cũng nh ch nhác nh ai” là đi u tôi ghi ngay vào đ u. Nh ng s m tình s ng Little Saigon êm đ m và tĩnh l ng h n Sài Gòn, cũng là đi u tôi nh .

Tôi cũng đ c gia đình đ a đ n Las Vegas, kinh đô ăn ch i gi i trí b c nh t th gi i, đ nhìn ng m, chiêm ng ng nét hi n đ i c a New York, s th m ng c a Paris, v c kính c a Hy L p, hay thoáng hi n hòa c a Ý qua nh ng tên khách s n v i ki n trúc mô ph ng n i nó mang tên. Nh ng sao đ m trong lòng tôi i l n đ u đ n M , l i là hình nh c a dãy nhà “mobile home” thành ph Garden Grove mà đ a b n th i trung h c đ a tôi đ n thăm ng i thân c a nó.

Khi b c chân lên chi c c u thang g p p , nh h p, đ b c vào bên trong ngôi nhà nh

Khi niềm đau và niềm vui

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Thứ Tư:, 04 Tháng 7 Năm 2012 08:37

Bỗng nhiên, tôi thoáng thấy trong lòng mình dấy lên một nỗi gì đó thật lạ lùng. Vừa xúc động. Vừa a
tôi nghĩ. Lớn dần nỗi gì đó hệt hệt. Tôi vâng lên niềm vui trong tôi khác lạ. Mẹ của những ngôi
nhà lớn, có bãi cỏ xanh, có vườn hoa đẹp sắc. Mẹ của sự sang trọng, có vẻ quý phái, có nét uy
ngghi. Mẹ phải những ngôi nhà lớn hai tầng đẹp đẹp tôi có ở Sài Gòn. Tôi nghe cảm mình ngỡ ngàng.

Tôi theo má tôi ra chợ. Tôi nhìn cách má tôi chi tiêu. Tôi chẳng nhớ những lần tôi cầm lấy \$100,
\$200 má tôi gọi và cho đám con cháu ở nhà mẹ khi là Tết, để không chút tiền đi mua đôi giày,
chiếc áo, thêm vào túi đã chẳng đáng giá gì, mà nghe như có muỗi xát vào da. Tôi nghĩ Mẹ
không đi kiếm, những người ta vẫn nghĩ. Vậy mà tôi tiêu không do đâu những người khác của ba
má và anh em tôi.

Những tôi cũng ghi lại trong đầu mình, Mẹ có những công viên mà cháu tôi tung tăng chơi nhảy
không cần mua vé, không cần coi chừng móc túi, không cần chen chúc để đi chơi quần áo đánh
nhau. Tôi thu vào mắt tôi hình ảnh những ngôi trường học tiều học, trung học lớn hơn rất nhiều ngôi
trường đẹp hơn 4 năm tôi đi qua. Và tôi nhớ lại anh tôi nói, “Những đứa trẻ ở đây lớn lên không
biết chữ ‘s’ bởi nó biết nó được bao bọc trong sự an toàn của gia đình và của luật pháp.”

***

Tôi quyết định làm kẻ di dân sau một tháng vì nghĩ thăm gia đình chính bởi lý do này, dù rằng
“Mẹ không giàu như sách vở. Mẹ không đẹp như trong phim. Và Mẹ không là thiên đường cho
tất cả.”

Tôi mang cảm nhận của lớn đến Mẹ làm tôi thấy cho mình khi chính thức trở thành kẻ di
dân. Để tôi không phải mất lòng nào, trong 7 năm qua, mang thêm cảm giác hệt hệt và mình
đến đây. Mà chỉ có yêu thêm, quý trọng thêm, và tôi hào thêm về quyết định của mình, sau
mười năm tôi đến, sau mười chuyến đi qua, để nhìn Mẹ ở những góc khác, đẹp hơn, giàu hơn,
và nhân bản hơn.

Tôi hôm nay, Ngày Lễ Độc Lập của Hoa Kỳ, tôi sẽ cùng đi gia đình tôi quây quần, và cùng
xem người ta đốt pháo bông. Rồi trở về màu sắc.